

Desena Schubertiada (17/11/2019)

El passat 17 de novembre es va celebrar la desena Schubertiada al Chaco, la primera de la tardor, on les tardes avancen imparables, fosques i fredes. No obstant, el caliu humà i l'entusiasme dels "schubermaníacs" il·luminen i escalfen més que qualsevol estufa.

Va ser una vetllada fantasiosa, ja que es van interpretar fins a 4 fantasies de diferents compositors! L'atzar va fer que els músics les toquessin en ordre cronològic: des del barroc, fins el segle XIX passant per Mozart. En primer lloc, el Xavier va encetar la ronda de fantasies amb les delicioses fantasies per a flauta de Telemann. Acostumats a sentir-lo al seu consolidat *Exa trio*, la seva interpretació en solitari va ser tota una sorpresa.

A continuació, va ser el torn de Mozart de la mà del nostre amfitrió estimat, el Pol, com sempre, amb el sentiment a les tecles, els ulls tancats i un somriure al cor. Per últim, el Pol i la Marta van cloure aquesta ronda amb una fantasia a 4 mans de Schubert, amb la característica complicitat d'uns amics que comparteixen música des de fa cert temps i els seus dits caminen plegats resseguint l'orografia del piano alhora.

Quant a les noves incorporacions i a fitxatges meravellosos, el Martin i la Bàrbara van tocar amb la veterana Cristina una peça de Frank Bridge, un vals rus, mentre que el Fran va tocar la Dansa ritual del Foc de Manuel de Falla. La Cristina també va tocar amb el Fredi la tendra melodia del *Salut d'amor* de Fauré que es queda gravada al cap. Poc a poc, la música contemporània es va obrint camí, i el nostre fagotista repeteix segle, deixant enrere per un moment Bach i Telemann.

Pel que fa als fans més aferrissats del Barroc, en primer lloc es interpretar un quintet de Tomasso Giordani amb una melodia elegant i dolça, i un trio sonata del compositor belga Jean Baptiste Loeillet amb aires de nostàlgia. Per últim, una

suite per trompeta i piano d'Orlando Gibbons que ens va transportar a l'època renaixentista.

Però les Schubertíades no són Schubertíades sense el factor d'improvisació, i les corredisses del músic astut i agosarat que porta sempre una partitura a la butxaca "per si de cas". En aquesta ocasió, va ser el cas de la Irene i el Jorge, amb un César Franck *in extremis*. Es tracta d'un fet completament comprensible, ja que tots ens morim de ganes de tocar amb tots, però sovint no és possible quedar per preparar-ho.

Val a dir que la qualitat dels intèrprets i les seves propostes musicals han anat *in crescendo* des de la primera edició, i és un veritable plaer sentir totes les peces dels més amateurs i dels menys amateurs. Com sempre diu el Pol, es tracta d'un acte d'amor i de generositat, on l'art i la passió es respira per tota la sala. La música no és l'única protagonista, ja que a les Schubertíades hi ha fotografies precioses; els traços exquisits de la ploma de l'Alfredo, que immortalitza molts detalls a la seva llibreta; i fins i tot algun cop s'han recitat versos.

Cal donar les gràcies a l'amfitrió entusiasta, humil, sensible i infinitament generós per cedir-nos el seu espai meravellós per poder tocar un cop al mes a aquestes trobades delicioses. Darrerament s'estan duent a terme diverses reunions per tal de tirar endavant un projecte sòlid i estable on poder agrupar músics amateurs. Quan acaba la Schubertíada, comença el moment més distès i llaminer de la tarda, -aquest cop amb un gran pastís d'aniversari per haver arribat a la desena Schubertíada- on tots compartim menjar, idees, propostes, inquietuds i moltes, moltes ganes de fer música junts. D'aquesta manera, tots els assistents contribueixen al fet de teixir i entrellaçar fils d'una xarxa que s'augura ferma i poderosa i que ens portarà a fer grans coses compartint la nostra passió.

Alba López Patricio

25/11/2019